141

అయమ్ ముహూర్తస్సుముహూర్తోస్తు...

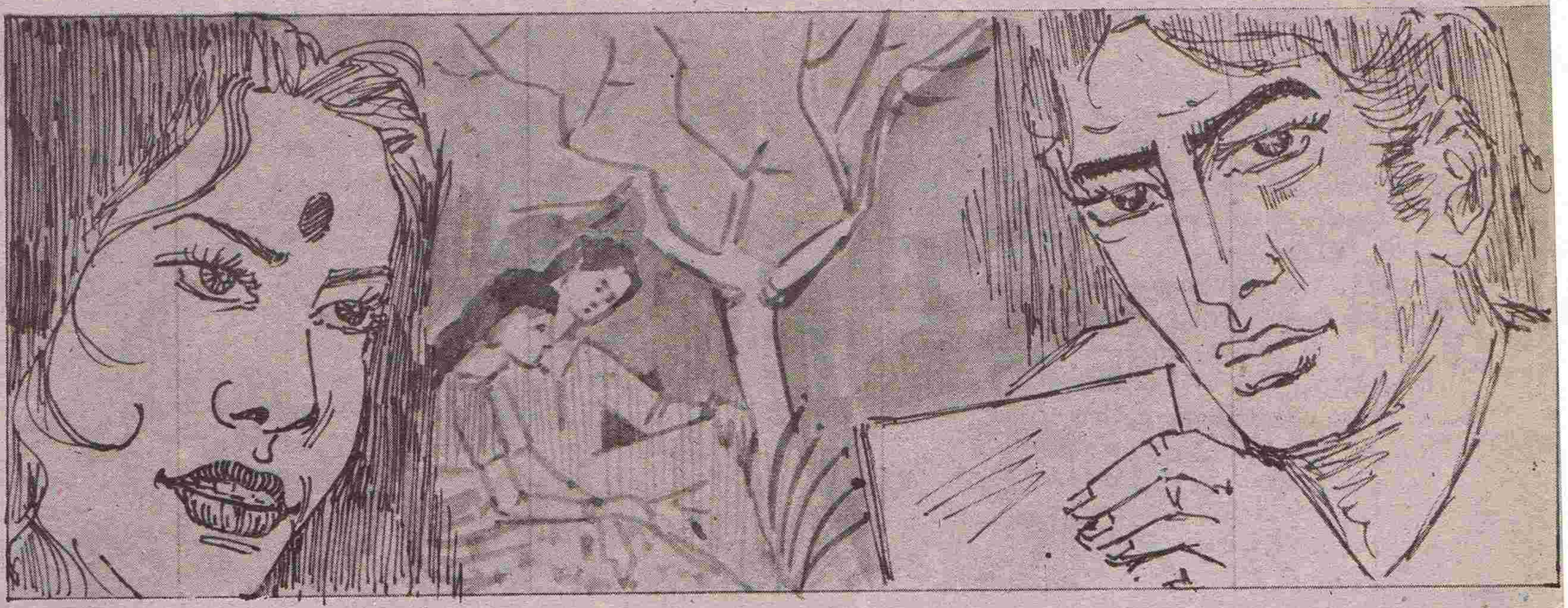

— ఓసేటి ఇందిరాదేవి

ఈ వారం కథ

విమానాలు నడపవచ్చు చంద్రుడి మీదికి ఎగరవచ్చు- పారాచూట్‌లాంటి దూక వచ్చు. మరెన్ని మహాద్భుత కార్యాలైనా నిర్వహించవచ్చు. కానీ తేనె తుట్టెలా కీటకి టలాడుతున్న బస్సులో - మగవాళ్ళ మధ్య చోటు చేసుకుని ఒక ఆడపిల్ల మనడోటం మాత్రం అతికష్టమైన విషయం.

సుశీలకి అందుకే చాలా భయం వేస్తుం టుంది. ఈ ఆడుతుకుమ ఈడుస్తూ ఎట్లా బతకాలో అని ఆ అమ్మాయికి పెళ్ళంటే కూడా భయం - పెళ్ళంటే ఆడవాళ్ళకి పెద్ద బందిఖానా అనిపిస్తుంది. ప్రస్తుతం బస్సులో ప్రయాణిస్తూ ఆ మాట వెయ్యిన్నొకటోసారి అనుకుంది కూడా-

ఎప్పటించో స్త్రీ అనే సబ్జెక్ట్ మీద వ్యాసం రాయాలనుకుంటున్నది సుశీల. కుదరట్లేదు. విసుగ్గా వాచీ చూసుకుంది. ఈ బస్సు ఒంటెద్దు బండి కంటే మెల్లిగా వెళ్తోందేమిటి భగవంతుడా! ఇంకో పదిహేను నిమిషాల్లో తను కాలేజీలో వుండకపోతే... అమ్మో - ఆ సిట్యుయేషన్ వూహించుకోవటానికే భయంగా వుంది. మాట ఇరవై ఇద్దరు విద్యార్థినీమణులు విజృంభించి కారిడార్ అంతా పరుగులు పెడుతూ వేరే క్లాసులేం జరక్కుండా కూడా చేస్తారు. ప్రిన్సిపాలుగారొచ్చి పరిస్థితిని సమీక్షించి తనకో 'మెమో' దయచెయ్యటం... దానికి సమాధానం ఇవ్వ టానికి సవాలక్ష ఆలోచనలు చెయ్యడం - ఎంత మెంటల్ టెన్షన్. వాయువ్వాయనా! నరకయాతన-

అయినా తను ఆలోచించి చేసేదేం వుంది? అంతా భగవంతుడి ఇచ్ఛ ప్రకారం జరుగుతుంది గదా- మన చేతుల్లో ఏముంది గనక? బస్సు ఎప్పుడు వెళ్ళాలని రాసుంటే అప్పుడే వెళ్తుంది. అని కాసేపు వేదాంత పర మైన ఆలోచన చేసిందామె-

ఛీ - ఈ ఉద్యోగం మటుకు - ఇదీ ఒక బందిఖానాలాగే వుంది. ఉద్యోగం వచ్చే దాకా ఎంత తహతహలాడిపోయింది! ఇప్పు ఇది కోరి చేసుకున్న పట్టు తాళ్ళవల. కావా లని ఇరుక్కున్న పంచరంగుల ఉచ్చు- పోనీ ఇవాళ సెలవు పెట్టేద్దామంటే ఇంకో రెండు రోజులు మటుకే సెలవులున్నాయి. డిసెం బర్ దాకా అవే రత్నాలు వజ్రాలూను. ప్రిన్సి పాలుగారు ఉదారులైతే తప్ప అవి మన చేతికి అంత సులాయాసంగా లభించవు. అసలే పెళ్ళిళ్ళెక్కువా- స్టాఫ్ తక్కువా-ఇంకో లెక్చ రర్ని వెయ్యమంటే ప్రభుత్వం వారు చెవిని పెట్టరుగదా-నిరుద్యోగులంత మంది ఆఫో రిస్తుండిరి. సుశీలకి గుండె గుభిల్లుమంది. ఇదేమిటి నేనేనా ఇట్లా ఆలోచిస్తున్నది క్రమ శిక్షణకి విధి నిర్వహణకి పెట్టింది పేరని ప్రశంసించబడే సి.హెచ్. సుశీలకి ఇట్లాంటి ఆలోచన రావటమేమిటి? ఏమిటో ఎట్లాగైనా ఈ మధ్యలైఫ్ బోర్‌గా వుంది. మొత్తానికి నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూవచ్చి అడంగుకి చేర్చింది బస్సు.

ఉరుకులు పరుగులతో స్టాఫ్ రూములోకి అడుగు పెట్టింది సుశీల ఎట్టకేలకి.

"మీ పిల్లల్ని వేరే లెక్చరర్ని పిల్చుకోమని చెప్పాలే- ఖంగారుపడకు. పైగా ఇవాళ ప్రిన్సిపాలుగారు రాలేదు. స్థిమితంగా కూచో కాసేపు.మంచి నీళ్ళు తాగుతావా?" కెమిస్ట్రీ లెక్చరరు వత్సల మాటలతో వెయ్యి ఏను గుల వూపిరి వచ్చినట్లైంది సుశీలకి.

"ఆ ఇప్పుడు చెప్పు, మీ అక్కయ్య కూతుర్ని రైలెక్కించి వచ్చావా?" అని అడిగింది వత్సల.

"ఆ అదే నేను చేసిన ఘనకార్యం - అదేమో ఇంటరు చదివే చిన్న పిల్ల - కాస్త దూరమైనా తోడు రావా అక్కయ్యా?" అని జాలిగా అడిగితే ఎట్లా కాదనగలను చెప్పు" అన్నది సుశీల-

"పాపం పాపం- ఆమధ్యనీకు జ్వరం వచ్చినప్పుడు. మీ అక్కయ్య వాళ్ళమ్మాయిని పంపించారుగదా- రైలైనా ఎక్కించి రాక పోతే ఎట్లా? అయినా మన వూర్నే చెప్పకో వాలి. ఇక్కడ రిక్షా ఎక్కి బస్‌స్టాండ్ కెళ్ళి బస్సెక్కి అక్కడ దిగి మళ్ళీ రిక్షా ఎక్కి రైలు స్టేషనుకెళ్ళి మెయిలు కాచ్ చెయ్యాలంటే.. కష్టమే - ఇంతకంటే ఏ ఢిల్లీయో వెళ్ళటం తేలిక" అంది వత్సల.

అందుకే ఈ ప్రాంతాన్ని పనిష్మెంట్ ఏరియా అంటారుగా. జిల్లాకి హెడ్ క్వార్ట ర్సయి వుండీ ఈ వూరికి రైల్వేస్టేషన్ లేదు. "నిట్టూర్చింది సుశీల. ఇంతలో బెల్ మోగింది. క్లాసుకెళ్ళింది. ఆమె.

** ** **

ఇంటికొచ్చేటప్పటికి అయిదు గంటలైంది. ఒళ్ళంతా విశ్రాంతి - విశ్రాంతి అని గోల చేస్తుంటే నోర్ముయ్యమని కోప్పడి పనిలోకి జొరబడింది సుశీల - కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కొని కాఫీ కాచుకుందామని ఆవురావు రున స్టౌ దగ్గరికి కెళ్ళింది. చప్పన గుర్తొచ్చింది కాఫీ పొడి అయిపోయిందని. ఈసురో మంటూ పక్కింటి కెళ్ళి మొహమాటంగానే అప్పడిగి తెచ్చుకుంది.

తీరా స్టౌ వెలిగించబోతే పసేమిరామండ నని మొండి కేసిందది. వత్తులన్నీ పైకిలాగి వెలిగించి కాఫీ కాచుకుని తాగేటప్పటికి పీర్లు గుండాన బడ్డట్టు అయింది. ఆ రోజు తెల్లవారు ఝామున లేచి లెసెన్ ప్రిపేర్ అయిందేమో - కళ్ళు మూరుకుపో వడం మొదలు పెట్టినై. కానీ ఇంత అన్నం వండేసుకుని ఏ పచ్చడో వేసుకుని తినేసి మంచం మీద మేనువాలిస్తే పోలా అను కుంది. ఆకలి దంచేస్తుంటే-

పని మనిషి ఇవాళ రానట్టుంది-గిన్నెలు అంట్లల్లో వున్నాయి. ఇహ తప్పేదేముంది- ఇంత నీళ్ ఏసుకుని అంట్ల ముందు చతికిలబడింది.

ఇంతలో

"బావున్నారా సుశీలగారూ!" అంటూ వచ్చాడు కిరణ్‌కుమార్. అక్కడే తాలూకా ఫీసులో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. సుశీల అడ పాదడపా వ్యాసాలు రాస్తుంటుందని తెలిసి అతనే వచ్చి పరిచయం చేసుకున్నాడు. తార సపడినప్పుడల్లా సాహిత్యం గురించి మాట్లాడు కుంటుంటారు. రామ రామ అతను ఏదో భావగర్భితంగా మాట్లాడుతున్నా పట్టించుకో లేకపోయింది బొత్తిగా టైము లేకపోవడం వల్ల.

కాపిని బిస్కెట్లు ప్లేట్లో పెట్టి తీసుకొచ్చి కిరణ్ కుమార్ కిచ్చి తను వెళ్ళి బియ్యం స్టౌ మీద పడేసి వచ్చింది.

"ఊ ఇప్పుడు చెప్పండి. ఏమిటి విశేషం? మా ఇంటిని వెతుక్కుంటూ వచ్చారు" అన్నది సుశీల-

నయనాభిరామంగా వున్న ఆ పిల్లని తదే కంగా చూశాడు కిరణ్ - సాదా వాయిల్ చీర - సన్నని గొలుసు- చిన్న ముక్కు పుడుక - చక్కటి ప్రొఫైలూ - అప్పుడే అంట్లుతోమి వచ్చిందేమో బుగ్గమీద కాస్త విమ్ము అంటుకునుంది. జుట్టు రేగి వుంది. బొట్టు చెదిరింది. నంపుతిరిగిన ఎర్రని పెదిమలు.

"ఏమిటి అట్లా చూస్తున్నారు?"

తనుకూడా అతని మీది నించీ చూపులు మరల్చుకుంటూ - తెలియకుండానే సిగ్గుప డింది సుశీల.

"మంచి చదువు చదువుకుని చక్కని ఉద్యోగం చేస్తూన్న యువతులెవరన్నా మీలాగా ఇంత నిరాడంబరంగా వుంటారా? అని ఆలోచిస్తున్నా అంతే" అన్నాడు కిరణ్ కుమార్.

సుశీల మొహం ఎర్రబడి పోయింది.

"జానా-మీరేమిటి వాదిస్తుంటారు పెళ్ళంటే బందిఖానా అని కదూ?" అన్నాడతను.

"జౌనండీ-మీకలా అనిపించదా? ఆవతలి వాళ్ళకి బానిసత్వం చెయ్యాల్సిందేగా మగ వాళ్ళయినా ఆడవాళ్ళయినా?" అంటూ మంచి నీళ్ళూ వక్క పొడీ తెచ్చి అతనికిచ్చిం దామె-

"ఇప్పుడు మీరు నాకునచ్చారు"

"ఆ"

"అదేనండి మగవాళ్ళయినా అనేమాట వాడారు. అందుకు?"

"అందుకా?"

"మరెందుకనుకున్నారు?"

"ఎబ్బే-ఎబ్బే- ఏం అనుకోలేదు"

హాయిగా - విశాలంగా నవ్వేశాడు కిరణ్ కుమార్-

తెలీకుండానే ఉక్రోషం వచ్చిందామెకి-

"సారీ - నేను మిమ్మల్ని ఒక విషయం అడుగుదామని వచ్చి మర్చిపోయినాను" అన్నాడు తను కాస్త నొచ్చుకుని.

"ఏమిటది?" అన్నం మీద మూతతీసి ఉడికిందో లేదో చూసొచ్చి తనూ కుర్చీలో కూర్చుంది సుశీల.

"పెళ్ళంటే బానిసత్వం అనే విషయం వదిలేస్తే - ఒకవేళ ఎవరన్నా యువతీ యువకులు పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటార నుకోండి. అప్పుడు కంపల్సరీగా ఆ యువ కుడు యువతి కంటే గొప్ప పొజిషన్లో వుండి తీరాలా? ఎక్కువ చదువుకునే వుండి తీరాలా?" కాస్త సమాధానం చెబుదురూ?"

"కాస్తా?" అని నవ్వి అక్కర్లేదు - ఎటొచ్చీ నా పేచీ అంతా బానిసత్వం దగ్గిరే. కోరి కోరి వాళ్ళు బానిసలవు తామంటే ఇంకేం చెప్తను - ఆ ఏమండి గారూ? పెళ్ళి కూతురి కంటే పెళ్ళి కొడుకు తప్పని సరిగా గొప్ప ఉద్యోగస్తుడై వుండాలా? బాగా చదువుకుని డబ్బున్నవాడై వుండాలా?" అని కదూ? అక్కర్లేదండీ - ఆ యువ కుడు తప్పకుండా మంచి వాడై వుండాలి - భార్యని అర్థం చేసుకోగల గొప్ప మనసున్నవాడై వుండాలి. ఇన్ఫీరియారిటీ ఫీలవకూడదు. పెళ్ళికూతురు సంపాయిం చుకుంటున్నది కదా - అబ్బాయి తక్కువ సంపాదన అయినా నేణ్ణీళ్ళకి చన్నీళ్ళుతో డుగదా. బాగా చదువుకుని మంచి ఉద్యో గాలు చేసుకుంటున్న అమ్మాయిలకి అంత కంటే ఎక్కువ చదివి ఇంకా ఎక్కువ సంపా యించే పెళ్ళి కొడుకులు కావాలంటే ఎంత కష్టం - అక్కడే కట్నం సమస్య వేయి వేళ్ళతో విస్తరించుకొస్తుంది. అందరూ బాగా చదువుకుని ఉద్యోగాలు చెయ్యలేరుగదా - బాగా ఇంకా బాగా సంపాదించుకుం టున్న అబ్బాయిలూ అమ్మాయిలూ పెళ్ళిళ్ళు చేసుకుంటుంటే ఇక మామూలు వాళ్ళకి పెళ్ళిళ్ళు ఎట్లా అవుతాయి మరి? దొంగలు దొంగలు చేరి వూళ్ళు పంచుకున్నారన్నట్టు చదువుకున్న వాళ్ళూ డబ్బున్నవాళ్ళూ ఉద్యో గస్థులూ పెళ్ళిళ్ళు చేసేసుకుంటే సగటు యువత ఆలో లక్ష్మణా! అని ఏడువాలి గదా- ఏం మగవాడు సంపాదించి మొన్న మొన్నటిదాకా ఇల్లు పోషించలేదా? ఇప్పుడు ఇద్దరూసంపాదించాలి - అందులో భర్త ఇంకా ఎక్కువ సంపాదించాలి. ఎంత చదు వుకున్నా భావదాస్యం నించీ బానిస భావాల నించీ బయట పడదుగదా విద్యావంతురా లైన యువతి కూడా - భార్య సంపాదిస్తుంటే భర్త ఇల్లు చూసుకోవచ్చు అవసరమైతే "అమ్మో ఈమాట పైకి అంటే నన్నుజనం చంపేస్తారు పోనీండి వాళ్ళ బానిసత్వం భావదాస్యం వాళ్ళకిష్టం-ఏదో మీరు అడిగా రని నా ఉద్దేశం చెప్పాను. చాలా స్పష్టంగా దాపరికం లేకుండా చెప్పాను తప్పో ఒప్పో నాకు తెలీదుగాని"

కిరణ్ కుమార్ ఆమె వంక ఆరాధనగా చూశాడు. విస్మయు పడ్డాడు. అనందిం చాడు-

"మీరుఇంత చక్కగా ఇంత సేపువిన రంగా మాట్లాడ్డం నేనెప్పుడూ వినలేదు. ఇంత సిగ్గరి అయిన అమ్మాయి ఇంత నిర్మొహమా టంగా తన అభిప్రాయాలు చెప్పిందంటే నాకే ఆశ్చర్యంగా వుంది. మీ ఉద్దేశం నాకెంతో సంతోషం కలిగిస్తున్నది నాకే కాదు భేషజం, డబ్బు యావా, హోదా గోలా పక్కన పెట్టి ఆలోచిస్తే ఏ మనిషికైనా సంతోషం కలిగి తీరుతుందనుకుంటున్నాను" ముగ్ధుడై పోతూ అన్నాడు కిరణ్ కుమార్-

"ఏమిటో చాలా మాట్లాడినట్లున్నాను. ఏదో ఆవేశం వచ్చినట్లు - సారీ - ఎంతో దగ్గరి వాళ్ళతో తప్ప నేనెప్పుడూ ఇంత ఇదిగా మాట్లాడలేదు" అంటూ నాలిక కొరుక్కుంది సుశీల-

అప్రయత్నంగా కిరణ్ కుమార్ లేచి నిల బడ్డాడు. ఆమె దగ్గరిగా వచ్చాడు - ఆమె కూడా ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ నిలబడింది.

"ఈ పెళ్ళనేది బానిసత్వమో మాధుర్యమో తర్వాత విచారిద్దాం కానీండి - రేపు మా అమ్మా నాన్నా వస్తున్నారు పూర్నించీ - పెళ్ళి కూతురు వాళ్ళకి కూడా నచ్చిందంటే సైనెల్లో ముహూర్తాలు పెట్టుకోవటమే" అన్నాడతను గంభీరంగా-

సుశీల మొహంలో అస్పష్టమైన ఒక భావన కదిలింది. తర్వాత నీలి నీడలు మెది లాయి. ప్రయత్నం మీద నిగ్రహించుకుని "ఓహ్ - మీ పెళ్ళన్నమాట - ఎడ్వాన్స్‌గా కంగ్రాచ్యులేషన్స్" అన్నది - ఆ మాటల్లో ఉత్సాహం లేదు" అయితే అమ్మాయిదీ ఈ వూరేనన్నమాట" అన్నది.

"అప్పుడే కంగ్రాచ్యులేషన్స్ చెప్పకండి. అమ్మాయి ఒప్పుకోవద్దూ? ఈ మామూలు జీతగాడు నచ్చుతాడో లేదో.పైగా ఆమె భావాలు వేరు" నవ్వు బిగబడ్తూ అన్నాడు తను.

'అమ్మాయి ఒప్పుకోలేదా? అయితే - అయితే - పెళ్ళి చూపులు... "మీ అమ్మగారూ నాన్నగారూ రావాలి తర్వాత - వధువు తరపు వాళ్ళకి ఆ అమ్మాయికీ నేను నచ్చిలిగా ఆ అమ్మాయి పెళ్ళంటే భయం వదిలి పెట్టి నన్ను స్వీకరించగలగాలి -ఇంకా చాలా తతంగం వుంది మరి" అన్నాడు దిగులుగా మొహం పెట్టి.

సుశీల ఒళ్ళంతా జలజలలాడిపోయింది. ఆనంద సముద్రంలో మునిగి ఉక్కిరి బిక్కి రౌతోంది.

ఇంతలో ఏదో పని మీద సుశీల దగ్గరికి వస్తున్న వత్సలకి కిరణ్ మాటలు వినిపించి ఇంకాస్త ముందుకొచ్చి "అయం ముహూర్త స్సుముహూర్తోస్తు" అన్నది ఆనందంగా